

MARIA PONS VIDAL

Presenta 'Petits crims familiars i altres microrelats' (Pagès Editors)

“Després de rellegir un text meu trobo increïble que hagi estat capaç d'escriure'l jo”

“Matrimoni: Dormien un de cul a l'altre. No volien pas despertar a tots aquells que dormien al mig”. Pons (Lleida, 1956) és llicenciada en filologia francesa per la UdL, de la qual ha estat professora associada. Ha escrit reculls de contes i quatre novel·les, totes elles amb Pagès Editors. *Petits crims familiars i altres microrelats* recull petites i acurades obres d'enginyeria literària, on l'autora ens ofereix la visió d'un món que, tot i que sembla tràgic, està farcit de grans dosis d'humor i on les grans qüestions de la vida, l'amor, el desamor, el dolor, la por, la passió, s'hi reflecteixen amb frases justes, despullades, que posen a provar l'enginy del lector, que no podrà deixar de llegir fins la darrera pàgina.

FOTO: Rafa Arinyo

Va iniciar la seva carrera literària amb 'Els perills de ser dona', que va ser premi Les Talúries. Sí. El 1991. Aquest recull em va donar empena per continuar.

Va tenir certa polèmica, una de les narracions del primer recull...

...el que dona títol al llibre, basat en uns fets lamentables que van succeir a Lleida: el cas de la minifaldilla. Un home va ser absolt de tocaments a una noia, perquè “provocava vestint-se amb minifaldilla”. Jo vaig fer un escrit on denunciava aquest trist afer. Se'm va titllar de feminista! Inclús “massa feminista”! (riu)

També ha escrit novel·les, però és el primer cop que fa microrelat.

Vaig començar a conèixer-los més a fons des que

els vaig anar trobant per internet. Si t'hi fixes, ara s'organitzen molts concursos, molts reculls, és un gènere que s'ha posat de moda, però jo no ho he fet per això: senzillament em fascina la capacitat de síntesi que cal per fer un bon microconte. **L'excel·lent pròleg de Llorenç Capdevila ho explica molt gràficament.**

El Llorenç és un encant... li estic molt agraïda. Ell ho compara amb un combat de boxa. La novel·la és un combat llarg, diu, que es guanya a base d'acumular punts. El conte, amb pocs punts. Un microrelat es guanya per KO. Un cop de puny a l'estómac al primer assalt, que *tomba* el lector.

Li va impressionar el conte de Monterroso. “Quan es va despertar, el dinosaure encara hi era”. Brutal. En faig quatre versions per articular els quatre blocs de relats.

Hi tracta tots els temes.

Sí. Hi ha amor, desamor, dolor, alegria, mort, crítica social...

El títol de cada microrelat és molt important.

Forma part del relat. Amb una economia de lèxic tan abundant, el títol ajuda a la comprensió del text. Sovint està tan condensat que cal un esforç suplementari per part del lector: forma part del seu encant.

Ha rebut elogis de persones molt qualificades.

Sí. I els estic molt agraïda. Però el cert és que escric tal com raja —a mà!—, amb una depuració posterior que modifica poc el text. De vegades, després d'escriure algun text i tornar-lo a llegir penso: “Què bonic! I he estat capaç d'escriure-ho jo?”.

“ Tal com diu Capdevila, el microrelat ha de guanyar el lector per KO al primer assalt ”